

KAPITOLA PRVNÍ

NYNÍ

Edna nevěděla, jestli je den, nebo noc. Bylo to v zásadě jedno, protože většinu dne byla tak jako tak tma.

Trošku se překulila na nafukovací matraci, aby viděla na budík postavený na studené betonové podlaze sklepa.

9:48

Pořád ale netušila, jestli ve dne, nebo v noci.

Svět za zdmi domu byl čím dál nebezpečnější. V rychle nadcházejícím šeru byly... nestvůry. Nestvůry, které toužily ublížit její rodině.

Frank, Ednin manžel, měl za to, že bude nejlepší, když se s rodinou přestěhují do sklepa, dokud se časy trochu neuklidní.

Dokud se časy neuklidní. Přehrávala si ta slova v hlavě a naslouchala klidnému dechu manžela a dětí. Copak je na takové časy vůbec možné myslet? napadlo ji.

Sklepní okno bylo zatlučeno těžkými prkny, v místnosti byla tma a jediným zdrojem světla byla stará svítidla na

baterky. Stála v protějším rohu místnosti na starém stojanu na květiny.

Neslábne to světlo?

Znovu mrkla na tlumeně zářící obrazovku budíku.

9:55

Poprvé toho dne - nebo snad noci? - se Edna odvážila pomyslet na Vilmu.

V myslí jí vytanul obrázek. Tmavooká holčička, vystrašená a zarmoucená smrtí maminky v Brazílii.

Edna vzpomínala, jak tohle dítě přivezla do Států a vychovala je jako svoje vlastní. Děvčátko s tmavýma zamýšlenýma očima, co postupně vyrůstalo v krásnou mladou ženu.

Krásnou mladou ženu s tajemstvím.

A zjevil se jí další obraz, opět v něm byla Vilma. Pořád byla stejně krásná, ale tentokrát se jí na zádech skvěla hrozivá křídla a v ruce třímala meč planoucí božím ohněm.

Je to vážně pravda? Je to vůbec možné?

Ale Edna si hned vzpomněla, co číhá venku, a věděla, že to pravda je.

Nephilim, tak si Vilma říkala. Potomci andělů a smrtelnic a podle Vilmy i spasitelé světa.

Edna si vybavila noc, kdy se k nim Vilma vrátila do Lynn v Massachusetts, a příběhy, které jim vyprávěla. O sobě i podobných mladých lidech. Přivedla s sebou i svého přítele.

Aaron. Jmenoval se Aaron a stalo se mu něco moc zlého. Vilma tvrdila, že byl zraněn, když se pokoušeli zachránit svět.

Edna se zadívala na svítilnu. Měla pravdu, světlo bylo slabší.

Opatrně se převalila z matrace na zem a potichu, aby

nevzbudila dcerku Nicole nebo synka Michaela, se plížila ke svítelně.

Baterky už jsou skoro vybité, pomyslela si a zvedla levnou umělohmotnou svítlnu, kterou koupili pro případ, že by jim za bouřky vypadla elektřina. Zatřásla s ní, přestože věděla, že to moc nepomůže, ale za zkoušku nic nedá.

Světlo ještě pohaslo.

Edna se otrásla strachy, když si uvědomila, co budou muset udělat, pokud budou chtít mít ve sklepě světlo.

„Edno,“ zašeptal ve tmě její manžel. „Co to vyvádíš?“

„Světlo slábne. Asi baterky.“

„Máme ještě nějaké tady dole?“

„Ne, jsou nahoře.“

„Proč jsi je nevzala dolů, když...“

Edna slyšela, jak je Frank rozladěný, a přerušila ho. „Protože jsem si na to předtím nevzpomněla.“

„Kde jsou?“

„V lednici,“ odpověděla, „v přihrádce na zeleninu.“

„To jako vážně?“

„Jo,“ odpověděla. „Táta měl baterky vždycky v lednici. Říkal, že tak vydrží dýl.“

„Tvůj táta byl pošuk.“

„Nezačínej zase.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho, přerušované jen oddechováním Nicole a Michaela. Ednu udivilo, že se nevzbudili, ale od té události s Vilmou a Aaronem, kdy odešli - nebo spíš byli uneseni, opravila se - byly děti ke všemu naprosto netečné.

Edna si pořád ještě nedokázala srovnat v hlavě, co se vlastně té noci před čtrnácti dny přihodilo. Ráno se pro-

budila a nějak vytušila, že Vilma s Aaronem už v domě nejsou. Pamatovala si to jako sen, ale stejně jako manžel a děti věděla, že to žádný sen nebyl. Někdo, nebo spíš celá skupina osob, se zjevila v domě, zatímco spali, a odešla s Aaronem a Vilmou.

„Edno?“ ozval se Frank.

„No?“

„Není ti nic?“

„Ne, dobrý.“

„Mám tam zajít?“

„Půjdu já,“ vyhrkla Edna rychle, postavila lampu na stojan a vyrazila ke dveřím.

„Edno, já...“

„Bude to minutka, vím přesně, kde ty baterky jsou.“

„V přihrádce na zeleninu,“ odtušil Frank.

„Přesně.“

„Jsi stejnej pošuk jako tvůj táta.“

V šeru se na manžela usmála. „Jsem tu cobydup,“ řekla a nahmátla zábradlí vedoucí do kuchyně.

Vydala se vzhůru, staříčké dřevěné schody pod její vahou tu a tam zapraskaly.

„Mami?“ zakňourala ospale Nicole.

„Spinkej,“ odpověděla Edna. „Musím něco donést z kuchyně. Hned budu zpátky.“

„Vem mi lego,“ zavolal ze tmy Michael.

„Maminka jde nahoru pro baterky a tím to hasne,“ napomenul je Frank.

„Jsem hned zpátky,“ zopakovala a vzala za petlici, kterou narychlo našroubovali na dveře. Chvilíčku s ní zápasila, ale pak zámek hlasitě cvaknul... a bylo to.

„Franku?“ zavolala.

„Jo?“ Slyšela, jak se blíží ke schodům.

„Pojď sem a zamkni za mnou.“

„Myslím, že...“

„Nemysli a pojď za mnou zamknout.“

Frank ani nemukl.

„Co když tam nahoře něco je?“ zeptala se. „Co když bude něco v kuchyni a –“

„Dobrá, dobrá.“ Vydusal po schodech za ní.

„Mám tě hrozně ráda,“ řekla tak potichoučku, aby ji slyšel jen on.

„No jasně,“ odsekl rozezleně, ale pak zjihnul. „Jsi ženská otravná, ale taky tě mám hrozně rád.“

„Tak jdeme na to,“ řekla. Zhluboka se nadechla a opřela se do dveří.

Cítila, že stojí přímo za ní a čeká, až vstoupí do kuchyně, aby je okamžitě zavřel.

A to také udělal.

Na chvilinku se zastavila, aby si oči zvykla na šero.

Místnost byla vzhůru nohama, takhle ji rozhodně nepustili. Zjevně měli návštěvu, co se přesunuli do sklepa. Zamrazilo ji.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se tiše Frank zpoza dveří.

„Jo,“ zašeptala. Potřebovala jen dojít pro baterky a dostat se ke své rodině. „Jdu pro baterky.“

Zhluboka dýchala a vyrazila přes kuchyň, přitom se snažila vyhýbat nepořádku rozsetému po podlaze. Ať už tam bylo cokoli, po něčem slídilo, možná po jídle, a otevřelo to kašdickou zásuvku a kašdická dvířka. Lednice ji

vítala otevřenými dveřmi. Ještě že jde pro baterky, a ne pro něco k jídlu.

Jak spěchala, škobrtla o nohy polámané židle a rozplácla se jak široká tak dlouhá na podlahu. Zůstala tam ležet, napůl omráčená, a srdce jí hlasitě bušilo v hrudi.

„Edno?“

Slyšela cvaknutí petlice.

„Nechod' sem,“ zavolala. „Zůstaň s dětmi.“

„Děje se něco? Slyšel jsem...“

„Upadla jsem,“ odpovíděla a začala se sbírat. A náhle stála tvář v tvář stvoření z nočních můr.

Vilma tyhle nestvůry rozlišovala různými jmény: skřeti, trollové a další, jejichž jména se před dětmi nesměla vyslovit. Ale na jménech nezáleželo. Pro Ednu to všechno byly příšery.

A právě jedna taková na ni zírala v její kuchyni, oči měla jako velké černé knoflíky a propichovala ji jimi až do morku kostí. Srdce se jí proměnilo v led.

Zdušeně vykřikla. Věděla, že by za ní Frank okamžitě vyrazil a nechal děti napospas dole ve sklepě.

Obluda nehnula ani brvou a nespouštěla z ní lesklé oči. Třeba se mě bojí stejně jako já jí, pomyslela si Edna.

Pomalinku přitáhla nohy k sobě, aby mohla vycouvat.

Věc zavlnila tuhými, kožnatými rty a odhalila tlamu plnou ostrých zubů, ale nepohnula se. Začala vrčít. Silněji a silněji.

Edna věděla, že by měla křičet z plných plic, nebo se sesunout na kuchyňskou podlahu, ale myslela na rodinu – manžela a děti. V tu chvíli pro ni neexistovalo nic

důležitějšího než zůstat v klidu a soustředit se jen na to, jak se k nim co nejrychleji dostat.

Krůček po krůčku ustupovala a vrčení se stupňovalo. Edna cítila, že během několika málo vteřin přijdou potíže. Už už se chtěla otočit a vyrazit do sklepa, když uslyšela, jak se za ní otevřely dveře.

„Jseš v pohodě?“ zeptal se Frank.

„Zavři!“ zaječela Edna. Příšera se na ni s krvežíznivým rykem vrhla.

Snažila se utíkat, ale znovu uklouzla a padala k zemi. Dopadla na kolena, až jí zdřevěněly nohy. Slyšela, jak se k ní rychle blíží sípavý dech netvora. Pokoušela se vstát, ale nohy ji neposlouchaly. Jako by jí někdo píchnul dávku anestetika. Začala se horečně plazit po podlaze.

Pak ji zčistajasna něco popadlo. Vykřikla a sevřela tělo, které se ji snažilo zvednout z podlahy.

„To jsem já!“ zařval Frank a snažil se ji odtáhnout ke dveřím do sklepa.

Otevřeným dveřím do sklepa.

„Franku, dveře,“ vyhrkla ustrašeně. Neodpověděl, jen ji pevně stiskl a v podstatě nesl ke sklepu.

„Tati?“ ozvalo se zespodu.

„Ne,“ hlesla Edna a ze všech sil se snažila najít pohledem netvora. Viděla, jak trůní na lince, odpornou tvář má otočenou k otevřeným dveřím a čenichá ve vzduchu - ucítil její děti.

A pak skočil.

Netvorovo tělo do nich narazilo tak silně, až spadli na zed' vedle svého útočiště.